

Sygn. akt SNO 27/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **M. Z.**

byłego sędziego Sądu Rejonowego w [...]

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r.

wniosku pełnomocnika

o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13.09.2011 r., sygn.

SNO 34/11, zmieniającego w części wyrok Sądu Apelacyjnego - Sądu

Dyscyplinarnego w [...] z dnia 23.02.2011 r.,

postanowił :

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny uznał sędziego Sądu Rejonowego [...], M. Z. za winną tego, że jako sędzia tego Sądu w okresie od grudnia 2007 r. do kwietnia 2010 r. dopuściła się oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa, w tym art., 423 § 1 k.p.k. i art. 98 § 2 k.p.k. w ten sposób, że nagminnie uchybiała terminom do sporządzania uzasadnień w 58 sprawach, to jest przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2007 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) i na

podstawie art. 107 § 1 i art. 109 § 1 pkt 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych wymierzył jej karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu (odnośnie do uchybień w terminie sporządzania uzasadnień w 7 sprawach Sąd Dyscyplinarny umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej). W pkt. II wyroku Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 123 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych obniżył obwinionej M. Z. jej wynagrodzenie o 25% na czas zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 13 września 2011 r., rozpoznając odwołania obwinionej i jej obrońcy zmienił wyrok Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...] w pkt. I w ten sposób, że umorzeniem postępowania w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej objął także uchybienia terminom do sporządzania uzasadnień w dalszych 7 sprawach, a w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy.

W dniu 12 sierpnia 2013 r. obrońca skazanej M. Z. wystąpił do Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego orzeczeniem Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt SNO 34/11, i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci historii chorób M. Z. – dla wykazania okoliczności długoletniego leczenia skazanej, przeprowadzenie opinii biegłego z zakresu psychologii i psychiatrii – dla wykazania okoliczności, że obwiniona miała depresję skutkującą niemożliwością wykonywania przez nią obowiązków służbowych oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa – dla wykazania okoliczności, że skazana miała depresję skutkującą niemożliwością wykonywania przez nią obowiązków służbowych.

Do wniosku obrońca dołączył kserokopię dokumentacji lekarskiej skazanej. Obrońca skazanej podnosił w uzasadnieniu wniosku, że nie podejmowała ona wadliwych decyzji procesowych i nie uchybiała kulturze procedowania ani terminowości prowadzenia spraw, natomiast niesprawność w sporządzaniu uzasadnień spowodowana była jej stanem zdrowia – chorobą depresyjną, której z jednej strony nie była świadoma, z drugiej zaś strony nie ujawniała jej istnienia w trwającym postępowaniu sądowym ani wcześniej nie informowała o procesie leczenia obawiając się, że to skomplikuje jej niełatwą sytuację zawodową,

wypierała swój stan zdrowia i nie przedkładała stosownej dokumentacji medycznej. Stąd też, zdaniem obrońcy, skazanej, w związku z jej postępowaniem polegającym na - *per saldo* - nieterminowości sporządzania uzasadnień wydanych orzeczeń nie można było przypisać winy.

We wniosku obrońca nie wskazał jego podstawy prawnej a na posiedzeniu Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego na pytania Przewodniczącego składu orzekającego oświadczył, że podstawę taką stanowi przepis art. 126 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Okręgowego w [...] w odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego okazał się bezzasadny.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego przyjmuje się, po pierwsze – że w postępowaniu dyscyplinarnym kwestia wznowienia tego postępowania uregulowana jest autonomicznie w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych – art. 126 § 2 ustawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., SNO 37/03, baza orzeczeń <http://www.sn.pl>), po drugie – brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych, aby w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania dyscyplinarnego dokonywać kolejnej kontroli instancyjnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego, przyjętej kwalifikacji prawnej czynu obwinionego czy też wymierzonej mu kary dyscyplinarnej w sytuacji braku wskazania podstaw wymienionych w art. 126 § 2 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych, a więc nowych okoliczności i dowodów w sprawie prowadzących do uniewinnienia skazanego lub wymierzenia mu łagodniejszej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2007 r., SNO 69/07, <http://www.sn.pl>), po trzecie – chodzi o nowe okoliczności lub dowody przedtem nieznanne sądom dyscyplinarnym pierwszej i drugiej instancji i **j e d n o c z e ś n i e** zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że skazany jest niewinny, to jest nie popełnił zarzucanego mu czynu albo jego czyn nie stanowił deliktu dyscyplinarnego lub należało mu wymierzyć nie tak surową karę

dyscyplinarną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2009 r., SNO 13/07, <http://www.sn.pl>).

Tymczasem w przedmiotowej sprawie przeciwko skazanej na przestrzeni niemal 10 lat, toczyły się postępowania dyscyplinarne, w których wyczerpano wobec niej wszystkie rodzaje kar dyscyplinarnych (upomnienie, nagana, przeniesienia na inne miejsce służbowe, złożenie z urzędu sędziego), przy czym ta ostatnia kara została zastosowana wobec nieskuteczności kar uprzednio nałożonych; dopuszczanie się przez skazaną opisanych uchybień było oczywiste, jednoznacznie wynikało z przedstawionych dokumentów, a więc skazana nie była w stanie zaprzeczyć popełnieniu zarzuconych jej czynów i przyznała się do winy. Żądanie zatem wznowienia postępowania stoi w kolizji z wymaganiami art. 126 § 2 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych, aby nowe okoliczności i dowody w sprawie prowadziły do uniewinnienia skazanej lub wymierzenia jej łagodniejszej kary, skoro już zastosowane łagodniejsze kary nie odniosły zamierzonego skutku.

Z całym naciskiem jednak należy podkreślić że powołane we wniosku okoliczności nie stanowią żadnych **n o w y c h** okoliczności bądź dowodów w szczególności nieznanymi orzekającym Sądowi Dyscyplinarnym bądź nieznanymi samej skazanej. Stan zdrowia skazanej był przedmiotem oceny Sądów Dyscyplinarnych, co wynika z ich ustaleń i rozważań (str. 10, 11 akt ASD .../10, str. 15 akt SNO 34/11). Na k. 284 akt dyscyplinarnych znajduje się zaświadczenie lekarskie zawierające takie same elementy rozpoznania stanu zdrowia skazanej jak w dokumentacji dołączonej do wniosku o wznowienie postępowania. Wywody tego wniosku pozostają w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, ponieważ po pierwsze – pracownik niezdolny z powodu choroby właśnie głównie tę okoliczność podaje jako obiektywną przyczynę zaniedbania obowiązków służbowych, po drugie – skazana z jednej strony kwestionuje świadomość swego stanu chorobowego, z drugiej zdradza tę świadomość a brak ujawnienia mankamentów stanu zdrowia usprawiedliwia obroną przed dyskomfortem tego ujawnienia w środowisku zawodowym, przy czym jednocześnie w fazie końcowej poszczególnych postępowań dyscyplinarnych jest w stanie sporządzić przeterminowane uzasadnienia orzeczeń tak, aby na dzień orzeczenia dyscyplinarnego nie posiadać zaległości. W kilkunastu sprawach

przekroczenie terminu do sporządzenia uzasadnienia przekraczało od ponad 20 do 200-300 dni, przed wszczęciem ostatecznego postępowania dyscyplinarnego skazanej zwrócono 7-krotnie uwagę na uchybienia w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień i skoro dopiero groźba wyroków dyscyplinarnych skutkowała sporządzeniem uzasadnień, byłoby naiwnością uznać, że powodem wcześniejszej, trwającej wiele miesięcy zwłoki był stan zdrowia skazanej wyłączający jej odpowiedzialność dyscyplinarną.

Przytoczone zatem we wniosku o wznowienie postępowania dyscyplinarnego okoliczności i dowody powołujące się na mankamenty zdrowia skazanej nie posiadają przymiotu ani „nowych” w rozumieniu art. 126 § 2 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych ani nie mogą – w świetle całokształtu dowodów przeprowadzonych uprzednio w sprawie dyscyplinarnej skazanej zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 września 2011 r. prowadzić do uniewinnienia skazanej lub wymierzenia jej łagodniejszej kary.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny postanowił jak w sentencji.